

V(d) ná t ícítko

Občas si postěžovala, že stárne. Každý se tomu zasmál. Objektivně vzato neměla nárok si stěžovat, protože na svou tělícítku rozhodně nevypadala. Možná to bylo tím, že se mladistvě oblékala. Možná to bylo tím, že byla štíhlá. Což bude nevýhoda za nějakých deset dvacet let, kdy naopak korpulentnější typy nemají tolik vrásky. Zatím ale mladistvě vypadala. Tělícítko. Na víc ji nikdo neodhadoval. Možná to bylo i tím, že se pořád smála.

„To víš, už mi není tělícet. Teda dvacet!“

Vtipná byla odjakživa. Proto ji lidé měli rádi. Uměla si dělat srandu sama ze sebe, takže jí odpouštěli, když si udělala randu i z nich. Nechtěla je nijak zranit. Jen často měla až příliš do černého. Jako by cítila na slabá místa. Často na ta skrytá. Jejich i svoje. Ostatní jako by odhadla (nebo znala) naprosto dokonale. Líp než sami kdy poznali. U sebe tu trefnost cítili. Ale nepoznali. U ní to nebrali vážně. Brali to jako sebeironický vtip.

„Babička vždycky říkala, jak cítila v kolenou, že bude pršet. Přátelé, zítra bude pršet!“

I svoje stížnosti podávala v humorném stylu, takže si okolí nejen myslelo, ale bylo přesvědčené o tom, že všechno bere s nadsázkou. Hnidopiši u sebepomlouvání otázek měli za to, že si nepřímě říká o pochvalu, jak dobře vypadá. Respektive že na svůj vzhled nevypadá. A všichni, co jí zrovna nemuseli (nebylo jich moc, ale téměř jistě v minulosti nějak neplánovaně urazila, protože trefila naprosto přesně jejich achillovku), měli za to, že chce být jen středem pozornosti. To se jí taky dařilo. Jako na posledním týdenním srazu.

„Ty jsi známá lakota,“ okomentuje exspolužák, který se rozpovídal o svém byznysu a odsouvala se tak jeho objednávka další rundy, se kterou byl na odchodu. Myslí to v žertu, všichni se zasmějí. Ale stejně tak si všichni, včetně něj, v duchu uvědomí, že na tom vlastně nic je. Trvá to pár vteřin. A když smích dozní, kamarád objedná rundu dvojitou, aby ukončil přemýšlení o nereálném žertíku. Naprosto nereálném, protože on se vždycky rád podíval. Obrázek dlouhé řady flašek od spokojených klientů, které místo obvyklého vypití s kolegy zasunuje do tašky a odnáší spokojeně domů, aby jimi v následujícím roce podaroval oslavence ve svém okolí, zasune v paměti nikam ještě hloubš než dříve.

„Kecy...“ Zasměje se na první pohled sebevědomý muž. „Na zdraví, krasavice moje!“

Nebyl přitom jediný, kdo při odchodu do salónku poznamenal, jak jí to sluší. Byla to možná společenská rutina, u ní to ale bylo na místě. I tak jí ta poznámka přišla jako dloubnutí pod žebra. Nic jako nenápadné „to máš za to“. Jasně, že to byla jen legrace. Nebo taky naráží na její nos, který se za poslední léta změnil. Minulý sraz se časově sešel s první a poslední dovolenou u moře, tak se s ním kterými spolužáky viděla po deseti letech. Vase jejich srazu měla nos opálený a šatný. Ten je úplně jiný. A rozhodně ne vinou plastické operace. Natož pomocí. Protože to rozhodně nebylo k lepšímu. Jako malá měla roztomilý knoflíček jako v tšíně dítě. V dospívání jí poporostl běžným způsobem. Ale po tělícce se najednou začal prodlužovat. Jako princezna ve Těch veteránech, ale našťastí se zastavil na lidské úrovni.

Nicmén k jejímu drobnému tělu už najednou neseďl jako dřív. S vší hlavou by asi tolik nevybíval. Možná i v kombinaci s vší poprsím by se schoval. Takhle trélu jako nějaký drzý výrostek. Nevzhledný pahýl na jinak povedeném až božím výrobku, dalo by se rouhavě říct. Žádný jablko, hruška. Zstal, jak poporostl.

Měla dost času se s tím srovnat, stejně jako měla spoustu důvodů, pro to nečinit. Z práce jí za to nevyhodí a přitom si s tím taky hlavu nedělá. Samozřejmě si toho všimnul, seznámili se už předtím s cítkou, ale stejně jako nic neeklna to, že má dítě, stejně jako neeklnic na to, že s ním bydlet nebude, tak stejně tak nic neeklna její rostoucí rafák. On toho obecně moc neřikal. Ale jejím vtipem se smál. Pokud teda nebyly namířené přímo na něj. V tom případě pak neekln... mlěl. Naučila se před ním taky mlčet. Před ním a s ním. Docela jí to vyhovovalo. V realitce musela mluvit neustále, s přítelkyní mi samozřejmě taky pusů nezavěla a doma musela bítkým humorem odrážet stejně bítké narážky.

To byl její výcvik a škola života. Vyrůstala s nadsázkou už od kolíčky. Její rodina byla zvyklá brát vždycky všechno s humorem. Od malých oděnin na kole po velké šrámy na duši. Od drobných nepohod po velké pršvihy. Z možností, jestli brát jakékoliv „překvapení“ negativně nebo pozitivně si vybrali druhou variantu. Když ségra z lajdáctví neudělala ani napotět maturitu, místo facky ji pohladili se slovy, že se svít nezbojí. Když ona sama přišla s ultrazvukem v těsoutě se ruce, tak se jen zeptali, jestli jim svít jméno autora toho outšku. Po zavrtání hlavou začali plánovat, jak upraví bydlení, aby se doma dobře vešly. Vešly se v pohodě. Než přišel nosorost. Jejímu nosáku se poprvé společně vysmívali už dobrý měsíc po těcítě. To bylo také poprvé, kdy se sama sobě smála jen hraně. A ten nos jakoby zabral vší místo, než by se dalo ekat.

A přitom to nebylo to nejprotivnější, co jí s těcítěkou na krku (respektive na nosu - haha) vadilo. Nesnášela, když jí puberťáci začali najednou sami od sebe říkat „dobrý den“. Nos mohla mít vytrněný odjakživa. Takže s trochou nadsázky by jí mohlo stačit, že si užila těi desítky let s krásným rypákem. Ale když jí mutující habání místo tykání nebo ignorování začali vykat jako starý báb, sráželo jí to s každým pozdravem víc a víc. Jako by dostávala facku. Facku, co si zasloužila ségra. A nejen za tu maturitu. A nejen za to, že jí každě říkal „au“. Jako by každým „dobřejden“ zestárla o rok. A o další rok stárla každou nocí, kterou její dítě strávilo na vlastní přání u prarodičů. Když se vrátili od vysněného moře, stýskalo se vnučce po babičce, tak k nim šla první noc spát. Ale postupně přes chodbu odcházela přespat čím dál dáleji. Jako by u nich doma bylo najednou nějak ticho.

Když předtím poprvé ucítila, že se jí to v břiše vě, vzpomněla si na probírané poslední dva měsíce těhotenství. Ne že by toho měla plné zuby, naopak, nemohla se těch nepopsatelných pocitů z pohybů uvnitř nabažít. Proležela po nocích hodiny ve vaně, protože tam mohla bez rušení a pocitu divnosti z vlastní nahoty sledovat svoje dítě. Svoji dceru. Nemohla tomu uvěřit. Schovaná pod její pokožkou. Dostala se jí pod kůže po všech stránkách. Dítě, protahující se do všech stran. Někdy se bála, že se jí zasekne nožička pod žebry. Někdy měla pocit, že se chce nedočkavě dítátko prostě protlačit tou nejkratší cestou ven a čisto vypadalo, že se mu to možná i podaří. Někdy se jí podařilo rozeznat patičku, a kdyby se

nebála, že jí ublíží, tak by ji za ní i chytila. N kdy m la chu zavolat, a se na ten zázrak p ijdou podívat i ostatní, ale neud lala to. Nikdy.

Tentokrát rovnou v d la, že pohyby v b iše nebudou mít stejný d vod jako p ed lety. P esto si je cht la užít. Zapojila fantazii a p edstavila si v b iše malinkého loví ka. S úsm vem b icho pohladila. Hned jí došlo, že to není normální. Ale bylo to siln jší a cht la ty zvláštní drobné pohyby vnímat. I když byla zvyklá spát na b iše, najednou m la pot ebu ležet na boku. To se pak víc n co v b iše d lo. Nebo to možná jen líp vnímala. V pro ni nezvyklé poloze usnula. Její denní fantazie se p enesla i do snu. Tam m la jistotu, že v sob nosí dít . Nejen, že to v d la, ale i to vid la. Asi p ed lety moc dopodrobna studovala, jak plod b hem r stu vypadá. Vid la to malé t lí ko v klubí ku, se š rou, která ho drží na život a spojuje ho s jeho stvo itelkou. Kdyby se na ní n kdo v tu chvíli podíval, ten úsm v ze spaní by nep ehlédl. Š astný obli ej plný lásky. Už zase. Koukala na n j pod zav enými ví ky a za ínala ho milovat. Nebylo vid t, jestli je to hol í ka nebo kluk. Ale cítila, že je to kluk. Za chvíli tomu mali kému neví átku narostl nos. Ob í nos. Rypák. Rypouš sloní.

Vzbudilo ji vlastní vzlykání. Pot ebovala obejmout. Ale nem la vedle sebe nikoho, kdo by to ud lal. Jako by už její vlastní dít nebylo její vlastní. Asi s ní ve van trávil až moc asu a vybrala si ho dop edu. Asi s ní trávil až moc asu, když ji do školky dala až v p ti. Asi se tím nebažily dop edu. Asi už spot ebovaly všechny spole ný as. Asi si ho vybraly ve v tší dávce a v kratším asovém úseku, než to mají mámy a dcery normáln . Asi byla moc kamarádka a málo máma. A s n kterou kamarádkou si skv le rozumíte ve školce, ale ve škole už ne. Odcizíte se. Máte najednou jiné zájmy. Jiné starosti. T eba s nosem. N kdo má dokonce dva. Jeden na obli eji a druhý v sob . Bála se usnout. Cht la se vrátit ke t ícínce. To bylo ještě všechno normální. Nosy byly jenom nosy.

Vy jste jako shnilé jablí ko, ekl jí lé itel, když k n mu p išla s vnit ním neklidem a divnými zvuky uvnit b icha. Ani jedno nedokázala popsat, natož ešit. A dokto i cht jí lov ka bu vyzpovídat, nebo rozrejpát. Vážn si nepamatovala všechny ty nesmysly, jako kdy m la spalni ky a kolikrát upadla na hlavu. „Na hlavu jsi padlá dost.“ Máma by v d la, ale necht la se ptát. Ptala by se jí, pro se ptá. A rozjel by se koloto dalších otázek. A na to nem la sílu. Stejn jako na to, aby se jí hrabali v t le. Bylo jí fuk, kudy jí cokoliv do t la strkali, nevadily jí ty litry odebrané krve. Vadilo jí, jak jí pak všechno v t le šramotilo ještě týdný, ale co bylo úpln nejhorší, byly výsledky. Nic ne íkající výsledky. „S nejv tší pravd podobností je to...“ (dosa te cokoliv). Ano, tohle už tu bylo, když ešila p í iny chudokrevnosti, ekla si, že už nikdy víc. Prost není princezna, je ochuzená a tak to asi z stane.

Navenek krásná, uvnit zkažená. Pokažený kousek. A tak stála p ed lé itelem. Ne s otev eným t lem, ale s otev enou myslí. Otev enou duší. A s otev enou pusou. Ne že by se jako shnilé ovoce necítila, ale stejn to rychlé odhalení p ekvapilo. Jak trefné. Nejen pro aktuální stav, kdy vrt ní erva jako by v t le snad i cítila, ale pro to, jak se cítila poslední roky života. Hned jí v hlav vysko ila také potenciální rodinn humorná reakce: „Navrch huj, uvnit fuj.“ Následováno spoustou otázek. Velkou spoustou. Odcházela s pár slovy povzbuzení, p edpisem na bylinky a na pohled p ekvapiv vyrovnan . Možný to byl jen šok. Lidi prý asto odchází s brekem, ale ona dostala jen potvrzení, že n co není v po ádku. Že nic není

v po ádku. Nic není jako d ív. Vlastn to v d la, ale pot ebovala to slyšet od n koho nezaujatého.

„Každý je starý, jak se cítí.“

íkávala staré kliše zvesela a komediantsky u toho kulhala. Za zav enými dve mi práv nad touhle myšlenkou usedav zaplakala. Cítla, jak uvnit stárne a chátrá. Necht la stárnout. Necht la sejít. Necht la trp t. A jediná možnost, jak nezestárnout je um ít mladá. Nebo aspo mlad vypadající. V ná t icítka. A nev d ná ty icítka. Nedokázala si p edstavit, že už se nebudou divit, kolik jí je a nev ít jí. Že jenom pokývají hlavou a eknou: Nojo, nikdo nemládne v n . Nedokázala si p edstavit, že už se nebude tajn ešit jen její nos. Nedokázala si p edstavit, že ji budou litovat. Ne z legrace, ale up ímn . Nedokázala si p edstavit, že by už nebyla za tu veselou.

„Ta naše chud ra, ale hlavn ji nelitujte.“

Nehled na p edstavu, že by poprvé n co nebrali s humorem její nejmilejší. S istým, nehraným humorem. Když je i nepatrná nad je, vždycky se z toho dá d lat sranda. Ale vždycky je za tou srandou schovaný strach a neup ímnost. Nechce žít ve strachu a neup ímnosti. A pravou state nost v sob prost nemá. Na tohle ta hraná veselost ani state nost prost nezabere. Nojo, musíme tam všichni. D ív nebo pozd ji. A tak kone n jednou p estala p emýšlet a prost si vybrala to „d ív“.

„Ale když byla ještě tak mladá...“
